

мократ, подписал петиция за освобождаването на Кръстю Пастухов.

Естествено мнозина си получили „заслуженото“. За престоя си в лагера „Росица“ Иван Бочев е оставил един „Спомен“ от тридесетина страници. На фона на жестокия живот в лагера той разказва случки, описва хора от най-различни слоеве на обществото. В този разказ проблясват, подобно на малките въгленчета скрити в кофата, край която през тежките зимни вечери лагерниците тайно се топле-ли, искри на хумор и човеколюбие.

След като Иван Бочев излиза от лагера, адвокатските права са му отнети.

Житейският път на чичо ми бе изпълнен с болести и страдания – смъртта на съпругата му Ана, и много преди това най-страшната загуба на единствения им син Николайчо, едно невероятно умно за годините си дете отнесено от левкемия на четиригодишна възраст.

Но странно – при всички житейски несгоди духът му си остана същият – дух стремящ се към знания и култура, запазен бе в него и интересът му към литературата, историята, философията.

В своята книга „Безсъници“, издадена от изд. „Летописи“ под редакцията на Тончо Жечев, философът културолог Стефан Попов на няколко пъти споменава името на Иван Бочев. Между другото той пише: „28 декември 1970 година в Зеефелд получавам най-последен първия екземпляр на... „Воля за образ“.

Нищо не бе в състояние да се сравни с радостта, която изпитах, когато един ден дойде писмо от Иван Бочев от София, „учителят“, с ласкави отзиви. Хора като престарелия архитект Сава Бобчев са ходили в Народната библиотека, за да препишат целия текст на книгата (доколкото въобще са я давали за четене). По-късно я изтеглили от обръщение.“

Иван Бочев често посещаваше мансардата на стария